

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקכ"א

עש"ק פ' עקב, טו"ב מנחם-אב ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה, 'חילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי תכ"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הח"י ב'צבאות השם" שכנא ע"ה

בן ר' שלמה אלי' שיחי'

נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

ולזכות הוריו

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו

מאדקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ד

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

דפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' כנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו'הק"צ והננו שוכני צפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד כלי ד'

בספר: פשוטות שים עקב, כיף מנחם-אבא-יהושע...
 יצאנו עם השי"ת זה הוא (א) יום השבת...
 נעשה העלוי השלימות (דחלולא) דחמשה עשר באב...
 הדחלולא של אאמריה ילי...
 יאובבאנו הקשר השכיכות בניה...
 העלוי דחמשה עשר באב...
 באב... הוא כחודש לעיל...
 (יום ששבע בו מתי כבודי) כלל בטול כללות ענין החודש...
 שנתגלגלת המנוחה הנפישית...
 התקרב אקראלי... על בנת שרבו אבי...
 צדקים בשעת בית אלקער... אשר המנוחה...
 לחללת העלוי רבני כחמיק השלימות...
 ומה מוכן גודל השבחה בית השי"ת זה...
 ככמלים 10, ובמולא גם השמחה היא בכמלים...
 היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב...
 הענינים הכללית צדקים...
 ליכסל לימות השמחה...
 ששון ושכחה...
 אהבת לבית צדקים...
 תולדות...
 כו...
 10...
 11...
 12...
 13...
 14...
 15...
 16...
 17...
 18...
 19...
 20...
 21...
 22...
 23...
 24...
 25...
 26...
 27...
 28...
 29...
 30...
 31...
 32...
 33...
 34...
 35...
 36...
 37...
 38...
 39...
 40...
 41...
 42...
 43...
 44...
 45...
 46...
 47...
 48...
 49...
 50...
 51...
 52...
 53...
 54...
 55...
 56...
 57...
 58...
 59...
 60...
 61...
 62...
 63...
 64...
 65...
 66...
 67...
 68...
 69...
 70...
 71...
 72...
 73...
 74...
 75...
 76...
 77...
 78...
 79...
 80...
 81...
 82...
 83...
 84...
 85...
 86...
 87...
 88...
 89...
 90...
 91...
 92...
 93...
 94...
 95...
 96...
 97...
 98...
 99...
 100...

כ"ה

3 דבר מלכות
הדבר היחיד שנשארו הוא החשנה אחת דהקב"ה שיוציא את בני מקולות / משיחת שיפוקב החשניא

8 זמן הגאולה
לענות ולא להתבלבל / פרשת השבוע והזמן הנוכחי כאור הגאולה

11 וילחום מלחמת ה' - וינוצח
בפיקוח נפש אסור לשחוק / שיחוח בעוניי שלימות העם והארץ

13 כתב יד קודש
הלימוד מבני הדילולא / צלומים וידים מהותה הד"ב על שיחת שיפוקב החשמיז

מדור הדבר מלכות" מוקדש

לכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
 ולדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,
 ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 60840 • 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)
 דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הדבר היחידי שנשארו הוא התנועה אחת דהקב"ה שיוציא את בני מהגלות

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה - ש"בואו ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות הי' צריך הקב"ה כבר מזמן להביא את הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו ● מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות הגדולים ביותר וגם את הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי?!" ● עכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התניא בכתב "ברייל" - שע"ז נפעל חידוש בהפצת המעיינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סני-נהור")! ● אחרי שכבר פעלו גם ענין זה בהפצת המעיינות חוצה דבר ברור, שתיכף ומיד ממש צריכה כבר לבוא הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו!

משיחות ש"פ עקב, כיג מניא, מכה"ח אלול ה'תנשא - מוגה, תרגום מאידית

א. [.] כמזכיר מ"פ ובפרט לאחרונה, שכינו ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", וע"פ כל הסימנים הרי "הנה זה (משיח) בא", לכן עסוקים כל הזמן במחשבה ודיבור אודות הגאולה, ומחפשים לקשר את כל הענינים דזמן זה עם הגאולה, והעבודה דב"י היא למחר את הגאולה.

1) נוסח "אני מאמין" הנדפס בסידורים וכו'. וראה לקו"ש ח"ג ע' 394.
2) שה"ש ב' ח ובשה"ד עה"פ.
3) אורה"ת ריש פישתנו.
4) בהבא להלן, ראה גם "קובץ י"א ניסן שנת תפ"ט" ארת סב.
5) ראה תניא פ"ב.

בכפלים", ובמילא, גם השמחה היא בכפלים: לאחר חמשה עשר באב, "לא היו טובים לישראל חמשה עשר באב", יו"ט הכי נעלה מצד הפיכת ("הפכת אבנם לששון") הענינים הבלתי-רצויים, ע"ד מ"ש הרמב"ם "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד, אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה"; ועד ליום השבת שבו נעשה העילוי והשלמות דחמשה עשר באב, ובמיוחד כשחל בעשרים באב, ובפרט כשהוא - (מתחיל משנת ה'תש"ד, שנת הסתלקות שלו) יום הלולא של צדיק, שהוא "כשריפת בית אלקינו", שתכליתו ומטרתו - בנין ביהמ"ק השלישי, "ביום שמחת לבו, זה בנין ביהמ"ק שיבנה במהרה בימינו".

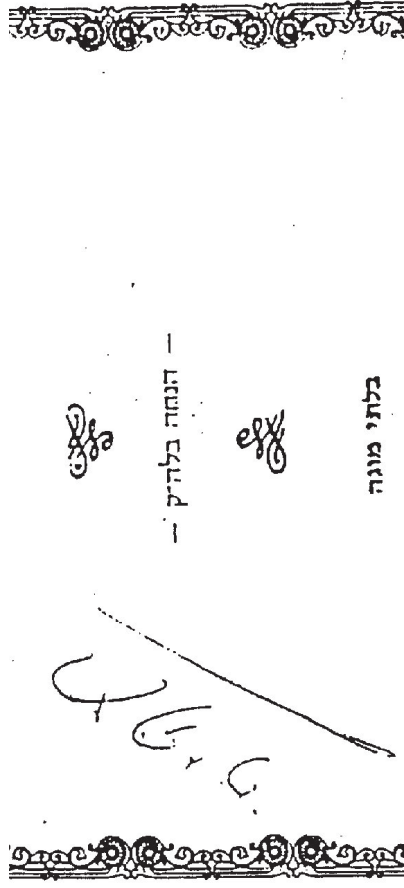
מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אדרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקיים העויר "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

להלן צילום חלקי מהשער לקונטרס משיחות ש"פ עקב, כ"ף מניא ה'תשמ"ז,
עליו כתב כ"ק אד"ש מה"מ באותיות גדולות ובהזדגשה [להוציא לאור]: מהיר.

להלן המשך השיחה והצילום מעמוד 15:

משיחות ש"פ עקב, ל"ך מנחמאב ה'תשמ"ז
וג' ניסן
באב, נפטר לנחל בנשנים באב, יום הלולא של צדיק, נפטר בית
אלקינו. שחליתו ולטרלו - בנין ביהמ"ק השלישי, ביום שמחת לבו, זה בנין ביהמ"ק
בנין ביהמ"ק שיבנה במהרה בימינו.

הלימוד מבצל ההילולא

בקשר עם כ"ף מנחם אב, הבאנו צילומים נדירים ומיוחדים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ עקב, כ"ף מנ"א ה'תשמ"ז

(השיחה נדפסה ב'התחזקות' תשמ"ז ח"ד ע' 218 ואילך)

להלן פגנוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

א. יום הש"ק הוא (א) יום השבת שלאחרי חמשה עשר באב, שבו נעשה העילוי והשלימות (וייכלו"ו) דחמשה עשר באב, (ב) עשרים באב, יום ההילולא של אדמו"ר ז"ל. ובביאור (הקשר והשייכות ביניהם²) המוסר השכל שיש ללמוד - כל אלה שידועים ושייכים לאדמו"ר ע"י לימוד חד"ת שלו וקיום הוראותיו - ע"פ הוראת הבעש"ט הידועה³ שכל מה שהאדם רואה או שומע צריך ללמוד מזה הוראות במילוי תפקידו בעולם לשרת את קונו. יש לומר:

העילוי דחמשה עשר באב - "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב"⁴ - הוא, כמדובר לעיל⁵ מכיון שבו נתברר שבטלה הגזירה דתשעה באב ("יום שכלו בו מתי מדבר"⁶), כולל ביטול כללות ענין החורבן והגלות⁷ ע"י שנתגלתה הכוונה הפנימית - ידידה צורך עלי, ובלשון המדרש⁸ "עלה ארץ במזל ארץ וחריב ארץ" . על מנת שיבוא ארץ במזל ארץ ויבנה ארץ, בנין ביהמ"ק השלישי.

ועד"ז בנוגע ליום ההילולא - ע"פ מארז"ל⁹ "שקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלקינו", אשר, הכוונה בזה היא כאמור, כדי לבוא לתכלית העילוי ד"בית אלקינו" בנין ביהמ"ק השלישי.

ומזה מובן גודל השמחה ביום הש"ק זה¹⁰ - שבא לאחר שבת נחמו ופעולתה, נחמה

(1) בראשית ב. א. וראה לקו"ת ביהמ"ק א. א. אה"ת
להצ"ע עה"פ. ועוד.
(2) ידועה השייכות המבוארת בש"ס (ולכן הוראות בזה לכא"א מבני"א) - שבשניהם (חמשה עשר באב ועשרים באב) התנדבו ובסמיכות ז"ל¹ עצים ללשכת העצים (תענית כו. ב.). וראה לקמן סי"ד.
(3) "היום יום" ט' אייר. כש"ט הוספות סק"ז-קכט. ויש"י.
(4) תענית כו. ב. - במשנה.
(5) שיחת חמשה עשר באב בתחלתה.
(6) תענית ל. סע"ב ובפרש"י ותוס' שם - מאי"ד פתחתה לג.
(7) ובפרש"י: בטעם קביעת היום דחמשה עשר באב מצדו בגמרא (תענית כט, ב.) חמשה מאורות שאירעו ביום זה, ויש לומר, שעל יום נעשה התיקון (איר"ח סתק"ט סי"א).

הנמוכה ביותר. כשם שעקב הרגל הוא החלק הכי תחתון בגוף האדם, עד"ז דרא דעקבתא דמשיחא הוא הזור הכי תחתון במשך כל הדורות, שבו שורר בעולם חושך כפול ומכופל. וכמבואר בחז"ל⁶ הסימנים הבלתי רצויים על החושך דעקבתא דמשיחא (כ"בעקבות משיחא חוצפא יסגא" וכיו"ב). (ב) מלשון סוף ואחרית, שזה קאי על סוף ואחרית הגלות והימים, תיכף ומיד, ממשי לפני ביאת המשיח⁷, כי כבר "כלו כל הקיצין" ועומדים מוכנים לגאולה.

ובפרט בדורנו זה ובזמננו זה, כמדובר כמ"פ, שכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד והודיע, שכבר סיימו את כל הענינים, וסיימו גם "לצחצח את הכפתורים", והדבר היחידי שנשאר הוא - התנועה אחת של הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות ולהביאם אל ארץ הקודש... ולכן מבקשים וצועקים יהודים עוה"פ ועוה"פ - ועכשיו עוד יותר בתוקף מפעם - "עד מתי?!"....

והחיבור של שני הפרושים הוא, שדוקא מצד זה שעקבתא דמשיחא הוא התחתון ביותר בבחינת עקביים (וצריך לעלות מזה מלמטה למעלה), מתגלית השלימות של ביאת המשיח בגאולה האמיתית והשלימה (מלמעלה למטה).

ועד שנעשה החיבור של שני הענינים יחד (שבתחתון ביותר של הגלות נהיית הגאולה - "גולה" בתוס' אל"ף⁸) - בבית המקדש

(6) בסוף מס' סוטה. ועוד.
(7) ובפרט לפי הפרושי שעקבתא דמשיחא קאי על עקב של משיח, ובלשון חז"ל: "צפה להגליו של משיח" (לי"ש עמוס בסופו (רמז תקמט)), שתנה משיח בא וכבר שומעים פעמיו של משיח (כפתים כ"ק מו"ח אדמו"ר).
(8) ראה ויק"ד ספ"ב. ועוד. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. וראה שיחת ש"פ אחו"ק ויש"פ אדמו"ר שנה זו (התחזקות) תנשא ח"ג ע' 177 ואילך; ע' 217 ואילך). ויש"י.

השלישי, שהוא ג"כ בית המקדש המשולש (ע"ד חוט המשולש⁹), שכולל הן את בית ראשון (שהי' בבחי' מלמעלה למטה¹⁰) והן בית שני (בבחי' מלמטה למעלה¹¹), ובית נצחיו, בגאולה הנצחית שאין אחרי גלות¹², כשיהי' שלימות הגילוי דעצמותו ית' בתחתונים¹³, ושלימות החיבור ד"אני לודדי ודודי לי", "כל מקום שנאמר לי אינו אז לעולם".

ב. ומזה ישנו גם לימוד בנוגע להחשבון צדק דחודש אלול - שצריך להיות במיוחד בנוגע להמצב ד"עקב", עקבתא דמשיחא:

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה - ש"בואו ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות (שהקב"ה רואה בתורתו ובהנסיים שהוא עושה בעולם) ה' צריך הקב"ה כבר זמנן להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (כנ"ל), ובפרט בשנה זו, שלפי כל החשבונות והסימנים היא הישנה שמלך המשיח נתגלה ב"י¹⁴ (כמדובר כמ"פ בחדשים האחרונים), ובפרט בבואנו מ"שלושת השבועות", שבנ"י עסקו בלימוד הלכות בית המקדש (ביע"ה בחירה), שע"ז אמר הקב"ה¹⁵: "אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית", ובפרט שהבית כבר עומד ובנוי למעלה, וצריך רק לרדת למטה¹⁶,

(9) קהלת ד, יב.
(10) ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 62 ואילך.
(11) זור ח"א כח, א. ח"ג רכא, א. תקו"ז ת"ח.
(12) ראה מכלילת בשלח טו, א. תוד"ה ח"ג ונאמר - פסחים קטז, ב. ועוד.
(13) ראה תניא פל"י (מו, א).
(14) לי"ש ישעי' רמז תצט.
(15) תתומא צו ד. וראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 412 ואילך.
(16) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

ידועה אגרת הבעש"ט²² בה הוא מוסר את מענה מלך המשיח על השאלה (הבעש"ט) "אימתי אתי מר" - "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". זאת אומרת שביאת המשיח תלוי בהפצת המעיינות חוצה, שמעיינות תורת החסידות יופצו ויגיעו עד ב"חוצה" - בפרטים הכי חיצוניים והכי רחוקים ביותר דהבריאה. כיון שלאחרי ריבוי הפעולות דרבותינו נשיאינו עד עתה בהפצת המעיינות חוצה, ובריבויי הכל גדול, עד בכל חוגי ישראל (כדלקמן) משיח עדיין לא בא - מסתבר אולי לומר, שישנו עוד סוג יהודים שאליהם הפצת המעיינות עדיין לא הגיעה, כדלקמן.

לא צריכים להאריך עד כמה רבותינו נשיאינו במשך הדורות פעלו בהפצת המעיינות חוצה - כיון שכל אחד יכול לראות זאת,

החל מגילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, ואח"כ - ההוספה שנתוספה בזה מדור לדור ע"י רבותינו נשיאינו, עד לדורנו זה, שבו העבודה דהפצת המעיינות חוצה התרחבה - ע"י כ"ק מו"ר אדמו"ר נשיא דורנו (ובפרט אחרי בואו לחצי כדור התחתון) - באופן נעלה יותר לגבי כפי שהי' לפני²³:

בפנימיות התורה שנתוספו בדורנו זה (מיוסד על הכללים דפנימיות התורה שניתנו לפני זה)²⁴, נעשתה הפצת המעיינות חוצה²⁴ באופן

(22) דגס בבש"ט בבחילתו. ובכ"מ.

(23) ע"י שהוא בכללות התורה - כמאר"ל "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחוש לכל ניתן למשה מסיני" (ראה מגילה י"ט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ד רמ"ז, ועוד). ומבואר במק"א, שבמ"ת ניתנו למשה כללי התורה, וה"תלמיד ותיק מלאה פוסי הדבי, מסיני" (ראה לקו"ש ח"ט ע' 252 ואילך. ושי"ג).

(24) ושני הענינים תלויים זה בזה - כי דוקא ע"י הביאורים וכו' בתורת החסידות שנתגלו בדורנו זה, ישנו הכח להפיץ המעיינות בכל מקום ובכל דרגא, עד חוצה שאין חוצה הימנו.

ונמצאים כבר לאחר חמשה עשר באב, ש"מכאן ואילך מאן דמוסיף יוסיף", "מתמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו"¹⁷, אחרי ט"ז באב, שע"י שמיות שתי שבתות כהלכתן מבטיחה התורה ש"מיד נגאלים"¹⁸, ונוסף לזה הרי זו שבת מבדכים חודש אלול, החודש שבו הקב"ה נמצא כ"מלך בשדה", "ואז"י רשאין (ויכולים)²⁰ כל מי שרוצה להקבל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם",

ונוסף לזה - נמצאים אנו בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים, וביחד עם ציבור מישראל, ומכ"כ ציבורים (עשיריות) מישראל - מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות הגדולים ביותר וגם את הכוח ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצועק להקב"ה: "עד מתאי?!...!"

*

ג. כיון שכבר סיימנו את כל הענינים ד"מעשינו ועבודתנו"²¹, ובמילא צועקים ותובעים "עד מתאי" (כמדובר לעיל) - נשאלת מיד השאלה המרגיעה: כיון שכבר סיימנו את כל הענינים - כיצד יתכן, אם-כן, שמשיח צדקנו עדיין לא בא?!
ד. ואולי יש לומר:

(17) תענית בסופה ובפרש"י.

(18) שבת קי"ח, ב.

(19) לקו"ת ד"ה אני לדודי (פ' ראה לב, סע"א ואילך).

(20) הוספת-במאור) כ"ק מו"ר אדמו"ר בסד"ה לד אמר לבי ה'שית (סה"מ הש"ת ע' 107. הש"ת ע' 285).

(21) ראה תניא רפ"ז.

ובנוגע אלי, כאמור זו היתה ה"גזירא דינקותא". אמנם אינני אומר שזה לא מפריע לי (תוארים ולשון-הרע הנ"ל) ושיש לי הנאה מכך, גם לא באופן ד"שיותי"⁷, היינו שזה שורה אצלי באותה מדה אם אומרים תואר של כבוד או תואר הפכי - אבל בנוגע למעשה זה לא פועל עלי ואינני עומד לשנות את השיטה שאאמרו"י וכ"ק מו"ר אדמו"ר סללו ופתחו את הדרך, ופקדו שלא להתחשב עם ענינים של היפך הכבוד, ואפילו לא להתחשב עם גזירה של אומות העולם, וכשמגיעים לפיקוח-נפש אסור לשתוק! זהו פסק-דין ברור בשו"ע, המיוסד על פסק-דין ברור וגמור בגמ'⁸ (שאינן בו כל מחלוקת) - ש"הנשאל (בנוגע לפקו"י) הרי-זה מוגונה כו"י ואסור לשתוק בענין של פקוח נפשות!

ג. ובנוגע לטענה היתכן שנטפלים לגויים?! הרי ראינו את הנהגת כ"ק מו"ר אדמו"ר: לכ"ק מו"ר אדמו"ר היתה ברירה לא "להתחיל" עם הגויים ולא "להתחיל" עם ה"אידישע גוים" (ה"בסקצי"), וכך יכל לשבת רגוע וללמוד עם בני ביתו, עם תלמידיו ועם כל אלו שרצו ללמוד ממנו, ואף אחד לא היה נטפל אליו, על-אחת-כמה-וכמה שהיתה לו ברירה לברוח משם כפי שאחריים עשו

[ואינם מתביישים בכך עד היום הזה, למרות שיודעים שעו"י הם סללו את הדרך גם לשני לעוזב את ה"ספינה" שלו ולברוח למקום בטוח כדי שיוכל ללמוד תורה מתוך מנוחה].

אבל כ"ק מו"ר אדמו"ר לא עזב את צאן מרעיתו, ונשאר שם עד שהכניחו אותו לנסוע משם - על-ידי-זה שנטלו ממנו את כל האפשרויות להתעסק בהפצת התורה והיהדות, מכיון שמאותו יום ואילך כל מי שבא אתו במגע ומשא "לקחו" (אסרו) אותו מיד באופן שלא ה' יכול יותר להתעסק בהפצת היהדות. ואדרבה: כשהגיע מעבר לגבול, המשיך והחזיק את הקשר עם אלו שנשארו במדינה ההיא.

וכמדובר לעיל, רואים את הפירות ופירי פירות מזה: יהודים "חיים" (לעבדדיקע אידן"), וראי שמים, לומדי תורה ומקיימי מצוות, שיש להם מס'ג על הפצת היהדות, ואינם נבהלים מהגויים גם לא מה"אידישע גויים", ואינם נבהלים מה"גושיסקייט" שאצל כל יהודי - ה"א-ל זה אשר בקרב"⁹, ולא מחכים עד שישתדרו עם היצה"ר הפרטי ועד אז נותנים ליהודים להתגלגל ברחוב בטענה ש'אני את נפשי הצלתי', אני עסוק עם עצמי, עם אשתו כגופו¹⁰, עם בנו ובתו וכו', שאין כאן המקום להאריך בזה.

(קטעים משיחת כ"ק מנחם אב ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

(7) תהלים טז, ח. וראה צוואת הריב"ש ס"ב.

(8) יומא פד, ב ואילך. וראה גם שיחת י"ג תמוז

תשל"ט ("יחי המלך" קטא ע' 12), שיחת יו"ד שבט

תשל"ח ("יחי המלך" קצ ע' 12) ושיחת ש"פ ויק"פ

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיקף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלמה

נכתב בנס - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחו

בפיקוח נפש אסור לשתוק

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כמדובר כמה פעמים¹, כאשר דבר מסויים מכאיב הרי לא נוגע אם על-פי שכל יש תקוה שהצעקה תועיל ואתו אחד יעשה תשובה, אלא צועקים בגלל שזה כואב!

ואין שום נפקא-מינה האם הצעקה תועיל – כי לא זו סיבת הצעקה, אלא משום שהענין כואב!

1. [א. אמנם מסתמא גם שקויים בענין זה – אבל ברור שאין לזה קשר לכך שמקבלים נחת-דורו או כבוד מהדיבור בזה, כי אם כבר מקבלים – הרי מקבלים את ההיפך (מכבוד כו'), וכבר הפסקתי לקחת זאת ללב!

ב. מישהו פעם שאל אותי: כיצד לא מפדיע לי שאחד אומר עלי תואר פלוני², והשני אומר תואר פלוני, והשלישי "עולה על כולנה" ומוסיף עוד כמה וכמה תוארים?

ענית ל, שאצלי זה "גירסא דניקוטא":

הקב"ה עזר לי (לא ע"י הבחירה והרצון שלי) שנולדתי בכור לאבי, שאח"כ מינחו ל"רב ראשי" (כפי שקוראים לזה היום) בעיר יקטרינוסלב (כעת זה נקרא "דנייפראפעטראוסק"), מכיין שבמים ההם ובמדינה ההיא היו צריכים לנהל ויכוח או לענות על שאלה וגידוף ברוסית, והיות שהייתי הבן הגדול של הרב הראשי – זה התגלגל עלי [שגם זה בין הגידופים עלי – שאני יודע רוסית . . .], לכן הורגלתי מאותם זמנים (לפני 60-65 שנה) שאין מה להתיישב ולשתוק ולהמתין לתואר של כבוד – אינני אווז בזה, אסור לי לאחוז בזה, ולא לשם כך חינכו וגידלו אותי.

חונכתי שכאשר מדובר על ענין הקשר בפיקוח-נפש – אסור לשתוק! אפילו כשיודעים שתוך כדי דיבור (או מחר או לאחר זמן) פלוני-בן-פלוני יעביר לשון-הרע לפלוני-בן-פלוני. לי זה לא יגיע (הלשון-הרע), ובמילא אינני מאותם "תליתאי"³ שזה מזיק להם. . .

מה שכן מזיק הוא שאחר-כך בא יהודי ואומר "דברים שלא היו מעולם"⁴ – המציאות היא שלא מדובר על הלאו ד"לא תחנם"⁵ וכיוצא-בזה, אלא מדובר על **פיקוח-נפש!**

וכדי לא לתת מקום לטעות, אמרו פעם⁶ וחזרו על-זה, וגם כתבו, הדפיסו ופרסמו, ובקשו שכל הרוצה יפרסם – שבשולחן-ערוך אורח-חיים הל' שבת סימן שכ"ט כתובים דברים ברורים בנוגע לענין זה – אך אצלו לא נגע ולא פגע, זה לא נקלט מכיון שהוא מושוד!⁷

(1) ראה "יחי המלך" רנב ע' 12. ועוד.
 (2) תואר של היפך הכבוד.
 (3) ראה ערכין טו, ב.
 (4) שמוחה למסור שטחים מצד הלאו של "לא תחנם" וכיו"ב, נגד פס"ד מפורש בשו"ע, כדלקמן.
 ע' 12 ואילך. קצב ע' 12 ואילך. קצט ע' 12. ועוד.
 (5) ואתחנן ז. ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ. רע"א. רמב"ם הל' עכ"ם פ"י ה"ג.ד. טושר"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך.
 (6) ראה לקו"ש חכ"א ע' 291 וסכ"ה ואילך (תורגם ל"ה"ק ב"יחי המלך" קלד ע' 16 ואילך). והאה עה"ז גם ביחי המלך" קמג ע' 16 ואילך. קוב ע' 16 ואילך. קעד ע' 12 ואילך. קצב ע' 12 ואילך. קצט ע' 12. ועוד.

הימנה²⁷, כמובן מזה גופא – שלאחר כל ההשתדלויות ופעולות בהפצת המעינות חוצה, שעל-ידם הגיעו בכל מקום (כנ"ל ס"ו), לא הגיעו (עד עתה) במקום זה.

1. ועכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התניא ב"ברייל" - שעיי"ז נפעל חיזוש בהפצת המעינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סג" - נהור")!

והגם שספר תניא זה לא הגיע לע"ע לכל בני"י השייכים לזה - הרי עצם הענין שישנה בעולם מציאות של ספר תניא ב"ברייל" - זה גופא מביא את ה"מעייני" דחסידות גם בסוג זה²⁸ ד"חוצה"; ונותן אפשרות שלמעיינות החסידות תהי' גישה גם לאותם יהודים הנמצאים ר"ל בעמק ומצב זה, שביהיים תהי' להם שייכות לתורת החסידות.

2. [א. הנקודה העיקרית בכל האמור לעיל - הרי היא **הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש**. במילא - בין אם להאמור לעיל ישנה שייכות לזה, בין אם לאו - הרי **עכשיו** (לאחרי שכבר פעלו גם ענין זה בהפצת המעינות חוצה) דבר ברור, **שתיקף ומיד ממש צריכה כבר לבוא הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו!**

ואז תהי' גם שלמות הרפואה דכל בני"י, גם דיהודים אלו - כמארז"ל²⁹ "לעתיד לבוא העורים מתרפאים שנאמר³⁰ אז תפקחנה עיני עורים". ויתירה מזה - "כשיבוא (הקב"ה) לרפאות העולם אינו מרפא תחילה אלא

27) להעיר ממארז"ל דסומא חשוב כמו כו' (נדרים 28, ב). ולהעיר גם מנדרים כ. א.

28) להעיר **מתניא** פל"ד (מג. ב): "אף שאינו נותן אלא חומש הרי החומש מעלה עמו כל הארבע ידות לה' כו' ובקרבנות ה' כל החי עולה לה' ע"י הבמה אחת וכל הצומח ע"י עשרון סולת אחד בלול בשמן כו'".

29) ב"ר רפצ"ה. ויש"ו.

30) ישעי' סה, לה.

שמקיף ויחוד את חוגי היהדות הרחבים ביותר בכל מקום, יהודים מכל הסוגים והפצה בכל קצויה תבל, בכל חלקי וקצות העולם. כולל ובמיוחד - ע"י התרגום של ענינים בחסידות ללשונות אליהם לכל אחד²⁵;

הגישה אליהם של ענינים בחסידות וע"י כל הנ"ל - הגיעו מעיינות תורת החסידות לכל סוג (עכ"פ) מב"י ב"חוצה", עד גם "חוצה" שאין חוצה הימנה, באופן שכל יהודי - באיזה מקום ודרגה שיהי' - יש לו (עכ"פ) הכח והיכולת (אפילו אם לעת-עתה עדיין אין לו שייכות גלויה לזה) להשתייך ולהתקשר למעינות החסידות בחיי עצמו.

כיון שלאחרי כל זה, כל ריבוי הפעולות בהפצת המעינות חוצה עד עתה, ובריבי הכי גדול, משיח עדיין לא בא - אולי יש מקום לומר (לכאורה), שעדיין נותר סוג ותחום מסויים ב"חוצה" שאליה ה"מעיינות" עדיין לא הגיעו עד עתה. ואולי זוהי המניעה האחרונה ל"אותי מר" (שבא כתוצאה מהפצת המעינות חוצה).

ה. ועלתה בדעתי סברה - שישנו סוג **אותיות הכתב** - שבו עדיין לא הגיעו מעיינות תורת החסידות (ע"פ הדיעות שהגיעו לכאן):

עבור אנשים - ל"ע - שאין ביכולתם לראות ר"ל (בהיותם "סגי-נהור"²⁶), המציאו כתב מיוחד, שנקרא (בלשון המדינה) "ברייל", שבו אותיות הכתב בלסות, באופן שגם אדם שהוא סגי-נהור ר"ל, יכול למשש ולהגיש באצבעותיו את האותיות, ועי"ז לדעת מה כתוב שם.

ומובן מאליו, שזהו מעמד ומצב גמור ד"חוצה", ויתירה מזה - "חוצה" שאין חוצה

25) ראה לקו"ש חל"ו ע' 43 ואילך. ויש"ו.

26) ראה ברכות נו, א. ירושלמי פאה פ"ה ה"ה. ב"י פ"ל ט. ויק"ד פל"ז, יג. ועוד. - נתבאר באו"ת בראשית התחלה, ב. סה"מ תרס"ח ע' לב. המשך העירב ח"א ע' ערה. ח"ב ס"ע א"כ ואילך.

זולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו
אוהי למקטנם ועד גדולם".

ויהי רצון, שתיכף ומיד עוד ברגע שקודם
הגאולה - ע"י הלימוד בספר התניא הנ"ל ע"י
הזקוקים לזה עתה - ירפא אותם הקב"ה מזה
תומ"י, שיהיו מיד "סיג-נהור" למעליותא
כנ"ל³⁷, ויקראו וילמדו תורה, עד תכלית
השלימות בלימוד התורה בגאולה האמתית
והשלמה, "תורה חדשה מאתי תצא", כנ"ל.
ועוד והוא העיקר - גאולה האמתית
והשלמה על ידי משיח צדקנו תיכף ומיד
ממש.

37) להעיר שרבינו יצחק (בן הראב"ד) ה' מקובל
גדול ש"גלה אליו אלי תנביא זכור לטוב" (שה"ג'
לחיד"א ערך רבינו יצחק סגי נהור. שם ערך הראב"ד
השני (רבינו אברהם ב"ד). וש"י. וראה ריקאוני וישב
לז, כז (הובא בסדה"ד ד"א התקנ"י; ושא ו. כד. וראה
אוה"ת במדבר (כרך ג) ע' התקנה; (כרך ה) ע'
אתרסת) - ונקרא בשם "סגי נהור". ובהייט בפי'
מערכת בלוקט מי"ח (הובא בסדה"ד שם. וראה שם
שה"ג' שם שם) מצרף להכמה טו, ב, אומר, שה' סגי
נהור וחי' מרגיש באויר אם זה חי או מת, ושה' גדול
בתפלתו כ"י תנינא בן דוסא.

המשך ממעמד 10:
ז. אעפ"כ, כאשר באים עם טענות אלו לחב"דניק - הוא מתבלבל ואין לו מה להשיב!...
מה זאת-אומרת שאין לך מה להשיב, כאשר המענה מפורש בתנ"ך, בגמרא ובמדדשים
ובפד"ט שהשואל עצמו יודע שזוהו היפך האמת!

ואין להאריך בדבר המבהיל, ובדבר המצער עד כדי הבהלה, מדברים רק בשבחים של
ישראל - שכל השאלות והספיקות הללו באות מצד ה"יצרו אנוס"²² של היהודי המכסה על
רצונו הפנימי, ובכדי לבלבל אותו מביא היצר האיות מהתורה, ע"ד מה שפרעה טען (כנ"ל²³),
"כי אותה אתם מבקשים"²⁴ (כלומר שטענתו של פרעה היא שכן הוא רצונם של בני ישראל,
כביכול, ע"פ תורה!).

וכאמור, לא זקוקים כלל להסברות וראיות - כשיגשו לשואל אצל חולה ר"ל, מתי הוא
חפץ בשיועה ורפואה - ישמעו מה יענה. והרי מובן במכל-שכן בנוגע לחולי הגלות של כלל
ישראל - ש"לישועתן קיינו כל היום" פירושו שהשיועה תבוא היום ממש.

(הרגום חפשי משיחות ש"פ עקב ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(24) בא, י, א.

העורים³¹,³², באופן שהם נעשים "סיג-נהור"
למעליותא, יש להם ריבוי אור בפשטות
(באופן שאין זה ממעט ח"ו מכח הראי'
הגשמית³²), ובמילא יש להם האפשרות לקרוא
וללמוד תורה גם מאותיות הכתב הרגילות -
כאחד העם.

ולהעיר, שאז (בזמן הגאולה) לא יצטרך
גם לאותיות הכתב - כיון שכל בני"י ישמעו
תורה מעצמות ומהות, כמ"ש "תורה חדשה
מאתי תצא"³³, ע"י ה"תלמיד ותיק" האמתית -
משיח צדקנו, ש"ילמד כל העם"³⁴ ה"תורה
חדשה" מעצומי"ה בתוספת ביאור והסברה
וכו', ולימוד בבחינת ראי' דוקא³⁵, באופן שלא
יצטרך לאותיות הכתב, וכמוכן גם ממש³⁶

31) מדרש תהלים קמו, ח.

32) ראה דרושי חסידות בהערה 26.

33) ישע"י, נא, ד. ויקי"ד פי"ג, ג.

34) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב - וראה בכ"ז
בארוכה "קונטרס בענין תורה חדשה מאתי תצא"
(התווידעותי תנשי"א ח"ג ע' 278 ואילך). וש"י.

35) ראה לקי"ת צו יז, א. ובכ"מ.

36) ידמי' לא, ג.

באותו היום, לא בעוד משך זמן.

וכאמור, "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", כלומר, דבר זה מונח בידי שם
יהודים - אם הוא יעשה תשובה אזי "מיד הן נגאלין", ואם רצה זה יכול להיות בשעתא
חדא וברגעא חדא¹³!

ולאחרי שיסוד ועיקר הראי' לזה שמקווים שמשיח יבוא ביום זה ממש ישנו, הרי הוא
מגלה את הפירוש ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" (שמעך עצמו ה' אפשר לכאן לפרשו באופן
אחר), בתור סניף וסניף הנוסף לעיקר הראי' ד"לישועתן קיינו כל היום" כנ"ל¹⁴.
ו. בנוסף לזה, ישנה ע"כ ראי' מהירושלמי [אע"פ שישנם הטוענים: מי מתחשב עם
הירושלמי ומי לומד ירושלמי? הרי זה מיועד לבטלים (בתורה עצמה), לאלו שאינם
עוסקים ב"לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא"¹⁵]:

מובא בירושלמי¹⁶ ש"שכל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא
החריבו". והרועז'ובערי¹⁷ לומד מכן להלכה שמוה מובן שחורבן ביהמ"ק הוא פעולה
נמשכת, וכל זמן שלא בונים את בית המקדש - הרי זה "כאילו הוא החריבו"¹⁸!

ואם-כן, כיצד מרהיבים לומר ש"אחכה לו בכל יום - שיבוא" הכולנה היא לא היום אלא
בעוד חודש או שנה, ועאכ"כ יותר, כאשר כל רגע שמשיח לא בא וביהמ"ק לא נבנה בחזרה
הרי זה "כאילו הוא החריבו"?

וממשיכים עליו שיבוא מתי שירצה!
ומסתמכים עליו שיבוא מתי שירצה!

מה זאת-אומרת? הרי משיח רוצה את מה שכל יהודי רוצה - שהגאולה תבוא מיד!
ובאם הגאולה לא באה, אומר הכתוב¹⁹: "חלינו הוא נשא ומכאבינו סבלם גו' והוא מחולל
מפשעינו מדוכא מעונותינו", וכדאיתא בגמרא²⁰ שמשיח "יתיב בין עניי סובלי תלאים",
כלומר, כל זמן שמשיח לא בא בגלוי בעוה"ז - הוא אדם חולה, ויש לו יסורים נוראים בכל
רגע, רחמנא ליצלן!

ואם-כן, כיצד מרהיבים לומר שמשיח וכל יהודי יכולים להכות משך זמן עד שמשיח
יבוא? ועוד הולכים ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלנו לצעוק ולתבוע שמשיח יבוא היום,
כל זה לאחר שזה מפורש בתורה, כנ"ל!

מה זאת-אומרת שביאת המשיח תדחה לזמן מאוחר יותר?
ידוע מה שאומרת הגמרא בעירובין²¹ [שאמנם היא מהמסכתות שאינן נלמדות
בישיבות... אך היא מסכת בש"ס] אודות "האומר שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה כו",
כלומר, הוא אינו אומר שמועה זו אינה תורה מסיני אלא שהיא "אינה נאה", דהיינו, שלא
יפה לדבר עליו - אומרת הגמרא איך הוא נקרא...
המשך בסוף עמוד 7

(13) זח"א קכט, א ואילך.

(14) סעיף ג'.

(15) יומא כג, א.

(16) יומא פ"א ה"א. וכו' במדש תהלים קל"ג.

(17) ראה מפענה צפונות פ"ה סל"ז (ע' קמא). וש"י.

(18) ד"א פ"א ה"א.

(19) ישע"י, נג, ד-ה.

(20) סנהדרין צח, א ובפריש"י. וראה לקו"ש תכ"ב ע'
79. שה"ש תנשי"א ח"ב ע' 496 וראה שם הע' 65 ואילך.

(21) ד"א פ"א ה"א.

(22) רמב"ם הל' גיורין פ"ב ה"ב.

(23) המדובר קודם בהתועדות - ס"ו בתנאה.

בפרקי אבות⁸ – ש"ש נוהגין⁹ ללומדם בתקופה זו, בשבתות הקיץ) – "זאומר".
מכך גם מובן, שלפעמים הראי הנוספת מצד עצמה אינה חזקה כל כך, כיון שאפשר לפרשה באופן אחר (ואזי היא אינה ראי לענינו); אבל לאחר שמביאים את הראי הראשונה והעיקרית, הרי היא מגלה מהו הפירוש של הראי הנוספת, ואז מובן שגם היא משמשת כראי לנדון המדובר.

עד"ז בענינו:

כמדובר כמ"פ¹⁰, יסוד ועיקר הראי, צריכים להאמין, לקוות ולבקש שמישיב יבוא היום ממש היא לא מ"אחכה לו בכל יום שיבוא", זהו רק סעיף וסניף לראי, אלא עיקר ועצם הראי היא ממקום אחר (כדלקמן); ו"אחכה לו בכל יום שיבוא" אכן אפשר לכאורה לפרש בשני אופנים: א) "אחכה לו בכל יום שיבוא" בכל יום, ב) "שיבוא" במשך הזמן (ר"ל). אבל לאחר שידועים את עיקר ועצם הראי לך, הרי זה מגלה לנו כבר שהפירוש ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" הוא – שיבוא ביום זה ממש.

ד. הנה, עיקר ועצם הראי לזה היא מנוסח התפלה שכל יהודי אומר בכל יום בתפלת העמידה: "לישועתך קוינו כל היום", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" ובשבת ויו"ט – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים":

כאשר אומרים "לישועתך קוינו כל היום" בתפלת מנחה (לדוגמה), הרי לא מתכוונים לבקש שהישועה תהי' מי יודע בעוד כמה זמן, ובטח לא בעוד 1900 שנה (ר"ל)... אלא מתכוונים שהישועה תהי' ביום וברגע זה ממש – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ותחזינה עינינו (לא עיניהם של אנשים מדור אחר) בשובך לציון!

היות ואם הכוונה היא שהישועה תבוא מי יודע בעוד כמה זמן – מדוע חוזרים ע"כ שוב פעם בתפלת ערבית, שהיא בכלל "דרשות"?! אלא בדאי מתכוונים בתפלת מנחה שהישועה תבוא מייד, וכאשר מגיע הזמן של תפלת ערבית ומשיח התעכב ח"ו, אזי מבקשים שוב פעם "לישועתך קוינו כל היום" – שיבוא מייד.

ה. באמת לא זקוקים כאן להסברות וביאורים כלל –

כאשר ישאלו אצל חולה ר"ל, מה הוא מבקש על רפואתו וישועתו הפרטית – האם מתכוון ב"לישועתך קוינו כל היום" (וכיו"ב) שרפואתו וישועתו יגיעו בעוד 1900 שנה... – מובן ופשוט מה יענה, ללא צורך בהתבוננות, שהוא רוצה להתרפאות מחוליו **תיכף ומיד!**

עד"ז מובן בפשטות בנוגע לחולי של כלל ישראל – הגלות, שכאשר מבקשים "לישועתך קוינו כל היום" לא מתכוונים לישועה בעוד 1900 שנה, אלא **עכשיו**, תיכף ומיד!
וכפסק-דין הרמב"ם⁷ – "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלין", ש"מיד" בהלכה בדאי פירושו לכל-הפחות באותו יום; יש מקום לשאול האם הכוונה למהלך מיל, 18 דקות או 24 דקות¹², אך בדאי הכוונה באותו יום.

וכלשון הנ"ל בתפלה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ש"מהרה" בדאי הכוונה

(8) פ"ו, משניות ב, ז, ט, י, יא.
(9) נוסח ההקדמה לפרקי אבות בסידור אהר"י.
(10) ראה "יחי המלך" תמג ע' 5. ועוד.
ה"ב ע' 618 ואילך. וש"נ.

(11) ברכות כז, ב. רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ו.
(12) שו"ע אהר"י אהר"י סתת"ט ס"ו. וראה לקו"ש

לענות ולא להתבלבל

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למה שדובר על-כך שיהודי צריך לצעוק "עד מתי" – מתי תבוא כבר הגאולה? בא ה"יצר" ומביא ראיות ע"פ "תורה" שלא צריכים להתנהג כך, כיון שאין זו דרכנו זה לא סדר ע"פ שולחן-ערוך.

וממשיך לטעון, שמה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"² – הפירוש בזה הוא: "אחכה לו בכל יום – שיבוא" – מי יודע מתי?!

עד שהתבטא³ – שיתכן מאוד שמישיב יבוא בעוד... 1900 שנה רחמנא ליצלן!... כשם שהגלות נמשכה 1900 שנה עד עכשיו, כך יתכן – טוען הוא – שהיא תמשך עוד 1900 שנה, רחמנא ליצלן!...

לא הי' דבר כזה מעולם – שאחד ירהיב גולוי שיהודים יכולים לשבת 'תקועים' בגלות כזו עוד 1900 שנה!

ואין פוצה פה ומצפצף!...

ב. וההבלה בזה גדולה יותר:

כאשר שואלים אצל חב"דניק הלומד חסידות ועוסק בלהט ("קאכט זיך און סוט") בענינים המביאים את הגאולה: מהיכן המקור לזה שצריכים לצעוק "עד מתי" ולבקש שמישיב יבוא תיכף ומיד? – הוא מתבלבל ונבהל ("ויערט עעטומלט"):

מה אתה מתבלבל? הרי דיברו יותר ממאה ואחת פעמים על הראיות לזה שיהודי מבקש שמישיב יבוא היום – לא בעוד כמה חודשים, ועאכ"כ לא בעוד כמה שנים ר"ל, אלא שמישיב יבוא תיכף!

ובכלל הרי כתוב "אחישה⁴", והגמרא אומרת⁵ "כלו כל הקיצינ ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ואם-כן, העשה תשובה ותביא על ידי כך את הגאולה!

אתה מתעצל לעשות תשובה? – "יענת ומצאת⁶", תתייגע בעצמך עד שתעשה תשובה, ועי"ז "מיד הן נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם⁷)!

ג. ובנוגע לעצם השאלה הנ"ל – שאפשר לפרש את הכוונה "אחכה לו בכל יום שיבוא": "שיבוא" בעוד משך זמן ולא ביום זה ממש – הרי אין זו שאלה כלל, ובהקדים:

בכמה מקומות מוצאים, שכאשר מביאים ראיות להסברת ענין – מביאים כמה ראיות. אך כמובן לכל לראש אומרים את יסוד ועיקר הראי, ולאח"כ מביאים ראי נוספת, עוד סעיף וסניף לעצם ועיקר הראי, ובלשון הידוע – "עוד יש לומר". או בלשון המשנה (בכ"מ

(1) שיחת פ"פ פיעחס ה'תשר"מ – נדפסה ב"יחי 4 ישע"י ס', כב. סנהדרין צת, א.
המלך" גליון תקכה עמוד 3 ואילך.
(2) מהרי"ג עיקרים. ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
(3) בחוג מסויים באה"ק.
(4) ישע"י ס', כב. סנהדרין צת, א.
(5) שם צ"ב.
(6) מגילה ו, ריש ע"ב.
(7) הל' תשובה פ"ז ה"ה.